

Arrest

nr. 65 211 van 28 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. SCHOUTEN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 februari 2008 en heeft zich op 24 december 2010 een veertiende keer vluchteling verklaard.

1.2. Het dossier van verzoeker werd op 7 januari 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 28 februari 2011.

1.3. Op 29 maart 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 29 maart 2011 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, geboren in de provincie Gazni, district Andar. Korte tijd later verhuisden jullie naar Gazni-tad. Sinds de val van de Taliban woonden u en uw familie in Kabul (Char Dehi). U bent Tadzjiek van etnische origine en een soennitische moslim.

U diende uw land van herkomst te verlaten na een uit de hand gelopen familiekwestie. Na de dood van uw vader vroeg uw oom langs vaderszijde uw zus ten huwelijk voor zijn zoon N.(...). U en uw familie vonden hem niet geschikt en weigerden dit huwelijk, waarna u en uw moeder werden bedreigd. Uw moeder gaf uiteindelijk toe aan de druk. Uw zus zou hierop verscheidene zelfmoordpogingen hebben ondernomen. U nam het voor uw zus op en het kwam tot een steekpartij met uw neef N.(...), waarbij zowel u als uw zus gewond geraakten. Na uw herstel vluchtte u naar Maidan-Wardak van waaruit u verder richting Europa vluchtte. In België diende u een eerste asielaanvraag in op 29 februari 2008. Op 31 juli 2008 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) u de hoedanigheid van vluchteling alsook de subsidiaire beschermingsstatus. Hiertegen ging u in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). In het arrest van 6 november 2008 volgde de RVV de beslissing van het CGVS.

U diende nog twaalf nieuwe asielaanvragen in, op respectievelijk 9 december 2008, 12 december 2008, 14 januari 2009, 12 juni 2009, 16 juli 2009, 10 augustus 2009, 17 augustus 2009, 7 september 2009, 19 oktober 2009, 16 november 2009, 28 december 2009 en 8 februari 2010. Deze tweede tot en met dertiende asielaanvraag werden telkens door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) niet in overweging genomen (bijlage 13quater). Aanleiding voor uw tweede asielaanvraag was het feit dat uw broer ontvoerd werd in het district Nirkh, toen uw familie daar bij uw tante verbleef. U verklaarde toen ook dat uw neef N.(...) een lijfwacht was van commandant A.(...) van Chardi (zie vragenlijst DVZ 2e AA). Naar aanleiding van uw vierde asielaanvraag legde u bij DVZ een document neer. Het betreft een klacht van uw moeder tegen uw neef, bij het Politiedepartement van Wardak (dd. 12.09.1387 of 3 december 2008) naar aanleiding van de ontvoering van uw broer. Omdat de politie van Wardak niets heeft ondernomen werd er een zelfde klacht gestuurd naar de politie van de stad Kabul. Dit document legde u bij DVZ neer naar aanleiding van uw elfde aanvraag.

Op 24 december 2010 diende u naar aanleiding van uw deelname aan een hongerstaking een veertiende asielaanvraag in. Ten aanzien van het CGVS stelt u dat een terugkeer voor u niet mogelijk is, gezien de problemen met uw neef en de algemene onveilige situatie. U baseert zich op dezelfde motieven als tijdens uw eerste asielaanvraag en verwijst verder naar de verslechterde situatie in Kabul. In dit verband verwijst u naar een zelfmoordaanslag in de Bank van Kabul die het leven heeft gekost aan veertig burgers.

B. Motivering

Er dient door het CGVS te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u naar aanleiding van uw eerste asielaanvraag de hoedanigheid van vluchteling werd geweigerd omdat u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Op basis van ernstige incoherenties in uw opeenvolgende verklaringen kwam het CGVS tot de conclusie dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw relaas. De RVV volgde deze redenering.

Heden moet worden vastgesteld dat uw recente verklaringen de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag niet kunnen herstellen. U gewezen op de onduidelijkheden inzake de verblijfplaats van uw familie en de reden tot onderduiken, - wat ook reeds bij de eerste asielaanvraag voorwerp uitmaakte van incoherenties en onduidelijkheden - zegt u dat uw familie sinds het incident met N.(...) geen vaste verblijfplaats meer heeft. Dan eens verblijven ze bij uw oom langs moederszijde in Chardehi (Kabul) en dan eens bij jullie oom langs vaderszijde (gehoorverslag CGVS 12de asielaanvraag p.2), of soms bij uw tante langs moederszijde in Nirkh (gehoorverslag CGVS 12de asielaanvraag p.5). Dat u uw oom langs vaderszijde vermeld als mogelijke verblijfplaats voor uw achtergebleven familie is wel zeer merkwaardig aangezien het juist met de zoon van die oom is dat jullie ernstige problemen hebben. Te meer u ook aangeeft dat uw familie omwille van hen moest onderduiken. Deze ongerijmdheid doet opnieuw twijfels rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielgegevens.

Evenmin is het duidelijk waarom uw familie drie jaar na het door u gemelde incident met uw neef N.(...) nog steeds zou moeten onderduiken, waar dit ook moge zijn. Aangezien u verklaart dat uw neef voortvluchtig is én zelfs mogelijks Afghanistan heeft verlaten omdat hij iemand heeft gedood, is het onduidelijk waarom uw familie dan nog voor hem op de vlucht zou zijn (gehoorverslag CGVS 12de asielaanvraag p.2 en 3).

Daarenboven is het, in de huidige context van de slechte veiligheidssituatie in de provincie Gazni, dan ook onvoldoende geloofwaardig dat uw familie vier tot vijf maanden geleden zou zijn teruggekeerd naar Gazni, dan nog naar een huurwoning, terwijl er volgens uw verklaringen in die regio nog enkel verwanten en vrienden wonen, maar geen directe familie meer (gehoorverslag CGVS 12de asielaanvraag p.2 en 5). Als reden voor hun vertrek naar Gazni geeft u - zeer in het algemeen - enkel aan dat het moeilijk is om altijd bij familie te verblijven (gehoorverslag CGVS 12de aanvraag p.5).

Het lijkt het aannemelijker dat uw moeder en zus in dat geval nog steeds in Kabul zouden verblijven, een grootstad, waar zij over een sociaal-familiaal netwerk beschikken en waar de algemene veiligheidssituatie van een andere aard is dan in Gazni (zie ook verder in deze beslissing). Bovendien verklaarde u eerder dat er nog twee tantes langs vaderszijde in Gazni wonen, waarvan er één rechtstreeks betrokken was in het conflict omtrent de uithuwelijking van uw zus (gehoorverslag CGVS 1ste aanvraag dd. 23 april 2008 p.3 en 11). Dit terwijl jullie oom in Kabul familie is langs moederszijde en dus niet betrokken is in dit conflict. Overigens moet aangestipt dat mede door de voortvluchtigheid van uw neef, er ten aanzien van uw familie geen bedreigingen meer zijn geweest.

Wat betreft de ontvoering van uw broer in Nirkh (provincie Wardak), tijdens zijn verblijf bij een tante, moet worden vastgesteld dat uw moeder initieel een klacht zouden hebben ingediend bij de politie tegen uw neef, maar dat het niet duidelijk is of uw broer wel door N.(...) werd ontvoerd dan wel door opstandelingen of Taliban die in die regio actief zijn (gehoorverslag CGVS 12de aanvraag p.3). U kan dan ook niet aantonen dat de ontvoering in rechtstreeks verband staat met uw vluchtmotieven, dan wel te maken heeft met de specifieke veiligheidssituatie in die regio.

Gezien u actueel uw problemen ook onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt kan u noch de hoedanigheid van vluchteling noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Immers, u was woonachtig in Kabul sinds de val van het Talibanregime tot aan uw vertrek en u beschikt er over een familiaal netwerk. Daarenboven, zoals hierboven al aangestipt, maakte u de terugkeer van uw moeder en zus naar Gazni niet aannemelijk. Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit hogervermelde regio's mogelijks nood aan internationale bescherming. Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te ontvluchten omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen uit Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "asymetrische aanvallen" voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad, in contrast met de toename in de rest van het land. De veiligheids-toestand in de stad werd rustig genoemd (zie aan administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefing "Afghanistan-Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul" dd. 17 augustus 2010 met update op 20 januari 2011). De stad lijdt wel onder aanslagen met "Improvised Explosive Devices" (IED's) meer bepaald bembommen en zelfmoordaanslagen tegen de Afgaanse en internationale troepen in de stad en op de belangrijkste invalswegen. Deze zelfmoordaanslagen zijn gericht tegen "high profile"-doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt.

U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Het door u aangehaalde recente incident in de Kabul-Bank, vond plaats in Jalalabad, in de provincie Nangarhar (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), wijst verzoeker erop dat hij veertien asielaanvragen heeft ingediend en zijn afkomst uit Gazni nooit in twijfel is getrokken. Onder verwijzing naar arrest RvV 57 485 van 7 maart 2011, benadrukt verzoeker dat niet noodzakelijk is dat zijn recent verblijf vaststaat. Hoogstens moet zijn origine uit de streek vaststaan. Volgens verzoeker is de bestreden beslissing juridisch slecht gemotiveerd aangezien op dezelfde manier gemotiveerd wordt ten aanzien van een ontheemde als ten aanzien van iemand die uit Kabul komt, terwijl de situatie erg verschillend is, zowel op juridisch vlak als in de feiten. Verzoeker citeert in dit verband uit een rapport van 11 april 2011 van het Internal Displacement Monitoring Center inzake het probleem van ontheemden, *“International Displacement: Global Overview of Trends and Developments in 2010 – Afghanistan”* waaruit volgens verzoeker blijkt dat de verschrikkelijke humanitaire situatie van de ontheemden nog verergerd is door de miljoenen vluchtelingen die teruggekeerd zijn, alsook uit het rapport van de Algemene Vergadering van de VN op 9 maart 2010. Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing zich baseert op de aanwezigheid van UNHCR in Kabul en zijn programma van vrijwillige terugkeer. Het vermelde document heeft het over het werk van de HCRI, terwijl daarentegen de belangrijkste taak van UNHCR is om noodhulp te bieden aan ontheemden en teruggekeerde vluchtelingen, aldus verzoeker. Hij wijst erop dat UNHCR noodhulp geeft aan 212.000 mensen, waarvan 351 vrijwillig teruggekeerden. Gezien de wanverhouding tussen deze twee cijfers, getuigt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker van slechte wil als het zich baseert op het aantal vrijwillige teruggekeerden om te bewijzen dat de situatie in Kabul geen enkel risico inhoudt voor ontheemden. Bovendien is UNHCR gekant tegen de terugkeer in een andere regio dan de regio van origine, aldus nog verzoeker.

In een tweede onderdeel, betreffende zijn persoonlijke omstandigheden, voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing gebaseerd is op veronderstellingen van het Commissariaat-generaal. Wat betreft de terugkeer van zijn familie naar Gazni, stelt verzoeker dat het duidelijk is dat zijn moeder zich veiliger voelt in haar geboortedorp dan in een kamp voor ontheemden. Hij vervolgt dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat hijzelf bij zijn oom langs moederszijde in Kabul kan gaan wonen, doch hij hierover niet is ondervraagd. Hij voert aan dat zijn oom in een moeilijk leefbare economische situatie verkeert en hij verzoeker dus geen onderdak kan geven.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) reeds naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag werd geconcludeerd dat omwille van ernstige incoherenties in zijn opeenvolgende verklaringen, geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas, (ii) hij in het kader van huidige asielaanvraag opnieuw onduidelijke verklaringen aflegt inzake de verblijfplaats van zijn familie en de reden tot onderduiken en het in het bijzonder zeer merkwaardig is dat hij zijn oom langs vaderszijde vermeldt als mogelijke verblijfplaats voor zijn achtergebleven familie aangezien het juist met de zoon van die oom is dat zij ernstige problemen hebben en hij aangeeft dat zijn familie omwille van hen moest onderduiken, welke ongerijmdheid opnieuw twijfels doet rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde asielgegevens, (iii) het evenmin duidelijk is waarom zijn familie drie jaar na het incident met N. nog steeds zou moeten onderduiken, waar dit ook moge zijn, aangezien hij verklaart dat zijn neef voortvluchtig is en zelfs mogelijks Afghanistan heeft verlaten omdat hij iemand gedood heeft, (iv) het in de huidige context van de slechte veiligheidssituatie in de provincie Gazni onvoldoende geloofwaardig is dat zijn familie vier tot vijf maanden geleden zou zijn teruggekeerd naar Gazni, dan nog

naar een huurwoning, terwijl er in die regio nog enkel verwanten en vrienden wonen maar geen directe familie meer, zodat het aannemelijker is dat zijn moeder en zus in dat geval nog steeds in Kabul zouden verblijven, een grootstad waar zij over een sociaal-familiaal netwerk beschikken en waar de algemene veiligheidssituatie van een andere aard is dan in Gazni, temeer hij eerder verklaarde dat er nog twee tantes langs vaderszijde in Gazni wonen, waarvan er één rechtstreeks betrokken was in het conflict omtrent de uithuwelijking van zijn zus, (v) hij niet kan aantonen dat de ontvoering van zijn broer in Nirkh (provincie Wardak) in rechtstreeks verband staat met zijn vluchtmotieven, dan wel te maken heeft met de specifieke veiligheidssituatie in die regio, (vi) uit de beschikbare informatie blijkt dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul, waar verzoeker woonachtig was sinds van het Talibanregime tot aan zijn vertrek en er over een familiaal netwerk beschikt, actueel geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict en er aldus actueel voor burgers in de hoofdstad Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat de hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing waarin hem de vluchtelingenstatus wordt geweigerd niet betwist, laat staan weerlegt. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen elementen die ertoe nopen de bestreden beslissing op dit vlak te hervormen. Immers, de door verzoeker naar aanleiding van zijn opeenvolgende asielaanvragen neergelegde documenten, met name een medisch attest, een klacht die zijn moeder zou hebben ingediend tegen zijn neef bij het politiedepartement van Wardak naar aanleiding van de ontvoering van zijn broer, dezelfde klacht die zou zijn overgemaakt aan de politie van de stad Kabul en zijn paspoort, vermogen niet afbreuk te doen aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing, niet in het minst daar verzoeker in voorliggend verzoekschrift nalaat te verduidelijken op welke wijze hij meent dat deze stukken zijn voorgehouden vervolgingsvrees zouden kunnen staven. De motivering van de bestreden beslissing inhoudende weigering van de vluchtelingenstatus blijft bijgevolg gehandhaafd en wordt beschouwd als zijnde hier hernomen. In hoofde van verzoeker kan dienvolgens geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.5.1. Verzoeker betwist dat voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus de veiligheidssituatie in de stad Kabul dient te worden beoordeeld. Hij wijst op zijn afkomst uit Gazni en betwist dat hij in Kabul over een intern vluchtalternatief beschikt.

2.5.2. De Raad wijst erop dat ook de nood aan bescherming geboden door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats, doch het is aan de betrokkene zijn nationaliteit en zijn verblijf in een bepaalde regio aannemelijk te maken. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen. Voorts wijst de Raad op artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet waaruit afgeleid dient te worden dat regionale verschillen omtrent de veiligheidssituatie in het land van herkomst in aanmerking dienen genomen te worden bij de beoordeling voor het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade. Uit artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is, indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij op 23 april 1980 geboren is in het dorp Katabad, district Andar, provincie Gazni (1e AA, verklaring DVZ, vragen 4, 5 en 9; vragenlijst CGVS, p. 1 en gehoor CGVS dd.

23/04/2008, p. 1). Omdat het omwille van de oorlog onmogelijk was om daar verder te leven, verhuisde hij na de val van de Taliban samen met zijn familie naar Kabul (Char Dehi), waar hij gedurende de laatste 6 à 7 jaar voor zijn vertrek uit Afghanistan woonde in een huurhuis en werkte in een slagerij (1e AA, gehoor CGVS, dd. 23/04/2008 p. 1 en p. 4 en gehoor CGVS dd.23/07/2008, p. 3). Volgens verzoeker was het er veilig, tot hij problemen kreeg met zijn neef (1e AA, gehoor CGVS dd. 23/04/2008, p. 1), problemen welke echter reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werden bevonden. Waar hij in het verzoekschrift voorhoudt dat *“zijn origine van Gazni nooit in twijfel getrokken”* is in de vorige asielaanvragen, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat verzoeker in Gazni is geboren en daar een aantal jaren heeft gewoond. De Raad stelt bovendien vast dat naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag de veiligheidssituatie in Kabul werd onderzocht teneinde na te gaan of verzoeker al dan niet in aanmerking kwam voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. In het verzoekschrift gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd weliswaar gesteld dat verzoeker in aanmerking kwam voor de subsidiaire bescherming doch nergens werd betwist dat de veiligheidssituatie ten aanzien van Kabul moest worden onderzocht (verzoekschrift dd. 13/08/2008, beslissing CGVS dd. 30/07/2008 en het arrest nr. 18.461 van 6 november 2008 van de Raad). In de mate verzoeker nog verwijst naar het arrest 57 485 van 7 maart 2011 wijst de Raad er vooreerst op dat arresten geen precedentwaarde hebben en verzoeker niet aantoont dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als vermeld in het arrest. Immers in dit arrest wordt erop gewezen, *“mede in acht genomen de jonge leeftijd van verzoeker”*, dat *“verweerder niet twijfelt aan verzoekers afkomst uit Afghanistan en meer bepaald uit de provincie Nangarhar (...)”* en *“niet (wordt) betwist dat zijn familie thans in Nangarhar verblijft”*.

Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker en zijn familie na hun vertrek uit Gazni een nieuw leven hebben opgebouwd in Kabul en er goed geïntegreerd zijn. Daarenboven beschikt hij er over een familiaal netwerk (1^e AA, gehoor CGVS dd. 23/04/2008, p. 1 en p. 3). Waar verzoeker verwijst naar een rapport van 11 april 2011 van het “Internal Monitoring Center” waaruit blijkt dat de Afghaanse regering ontheemden niet kan of niet wil beschermen en honderdduizenden geholpen zijn door internationale organisaties, maar de hulp buiten de kampen van korte duur is, wijst de Raad er nogmaals op dat verzoeker in Kabul woonde sinds de val van de Taliban in 2001, daar, behoudens de beweerde en niet geloofwaardig bevonden problemen met zijn neef, geen problemen kende, in een huurhuis woonde met zijn moeder, broer en zus, ook andere familieleden in Kabul wonen en hij tewerkgesteld was in een slagerij. De Raad is derhalve van oordeel dat verzoeker bezwaarlijk kan stellen dat hij behoort tot de groep van ontheemden die in een precare en moeilijke situatie moeten overleven.

Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker de terugkeer van zijn moeder en zus naar Gazni niet aannemelijk maakt. De pertinente motivering hieromtrent in de bestreden beslissing wordt niet ontkracht door het verweer dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich slechts baseert op veronderstellingen en dat het duidelijk is dat zijn moeder zich veiliger voelt in haar geboortedorp dan in een kamp voor ontheemden. Deze laatste opmerking kan overigens bezwaarlijk ernstig worden genomen vermist verzoeker doorheen zijn opeenvolgende asielaanvragen op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van het feit dat zijn moeder en zus in een kamp zouden hebben verbleven. Niettegenstaande hij, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing, omtrent de opeenvolgende verblijfplaatsen van zijn familie onduidelijke en incoherente verklaringen aflegt, blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij deze verblijfplaatsen enerzijds situeert in een huurhuis (1^e AA, gehoor CGVS dd. 23/07/2008) of bij andere familieleden (14^e AA, gehoor CGVS, p. 2 en p. 5). Evenmin kan verzoeker worden gevolgd waar hij stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten onrechte uitgaat van de veronderstelling dat hij bij zijn oom in Kabul kan gaan wonen. Dit wordt immers in de bestreden beslissing nergens gesuggereerd. Er wordt slechts gesteld: *“Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Immers, u was woonachtig in Kabul sinds de val van het Talibanregime tot aan uw vertrek en u beschikt er over een familiaal netwerk.(...)”*. In acht genomen wat voorafgaat, beoordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in hoofde van verzoeker terecht de veiligheidssituatie in de stad Kabul. Overigens kan in dit verband nog gewezen worden op een schrijven van verzoekers raadsman in het kader van zijn 12de asielaanvraag waarin wordt gesteld dat verzoekers laatste woonplaats in Afghanistan was gelegen in district 5 in Kabul en waar wordt gewezen op de veiligheidssituatie in Kabul.

2.5.3. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing *“Afghanistan - Veiligheidssituatie in Afghanistan en in de stad Kabul”* van 17 augustus 2010, laatste update op 20 januari 2011) blijkt dat het geweld in de stad Kabul vanaf 2010 zodanig is afgenomen dat de veiligheidssituatie in de stad rustig kan genoemd worden. Er komen weliswaar “asymmetrische

aanvallen” voor doch wordt geen “open combat” gevoerd. De AEG's richten hun energie op andere locaties en beperken zich in de hoofdstad tot occasionele, grote, aandachttrekkende aanslagen, gericht tegen “high profile” doelwitten in het centrum van de stad waarbij de internationale aanwezigheid en de Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afghaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Voorts blijkt uit voornoemde informatie dat het geweld in de hoofdstad Kabul niet aanhoudend van aard is en eerder territoriaal beperkt is tot bepaalde zones van de stad en dat de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger eerder beperkt is. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve dat er op dit moment in de hoofdstad Kabul voor burgers geen reëel risico bestaat om te worden geconfronteerd met een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, vond het door hem aangehaalde incident in de Kabul-Bank plaats in Jalalabad, in de provincie Nangarhar. Waar hij nog aanvoert dat de commissaris-generaal zich baseert op de aanwezigheid van UNHCR in Kabul en zijn programma van vrijwillige terugkeer om te bewijzen dat de situatie in Kabul geen enkel risico inhoudt voor ontheemden, beperkt hij zich tot het abstraheren van één zinsnede uit de uitgebreide motivering van de bestreden beslissing. Dergelijk verweer is niet ernstig en vermag dan ook niet de op de geraadpleegde objectieve en gezaghebbende bronnen gefundeerde juistheid van de informatie gevoegd aan het administratief dossier te weerleggen. Dienvolgens dient, in het licht van de recente informatie over Kabul, te worden besloten dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. De wetgever inspireerde zich immers voor artikel 48/4, §2, b) op artikel 3 EVRM (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2478/001, 86). Bijgevolg kan voor de interpretatie van artikel 48/4 §2, b) nuttig worden verwezen naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) betreffende artikel 3 EVRM. Algemeen kan worden gesteld dat ook het Hof het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielaanvraag, ontwaart de Raad in het administratief dossier geen elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet en verzoeker toont dit evenmin aan.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend en elf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS